

**Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ**  
Της Φωτεινής Σίμιτς

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΘΕΟΔΩΡΑ
- B) ΑΜΑΛΙΑ
- Γ) ΜΑΜΑ ΘΕΟΔΩΡΑΣ
- Δ) ΜΠΑΜΠΙΑΣ ΑΜΑΛΙΑΣ
- E) ΚΥΡΙΟΣ
- ΣΤ) ΑΣΤΕΓΟΣ

**Μια καθημερινή ηλιόλουστη Τετάρτη, καθώς η Θεοδώρα (15) και η Αμαλία (15) γυρίζανε σπίτι μετά από ένα κουραστικό 7ωρο στο σχολείο τους, -τους είχε κρατήσει ο καθηγητής- και θα αργούσαν να φτάσουν σπίτι, οπότε κόψανε δρόμο για να μην ακούνε την γκρίνια των γονιών τους.**

ΑΜΑΛΙΑ:  
Έλα κουνήσου! Θα αργήσουμε!

ΘΕΟΔΩΡΑ:  
Έρχομαι, μην βιάζεσαι...

ΑΜΑΛΙΑ:  
Τι μην βιάζομαι; Θα μου φωνάζει η μαμά μου αν αργήσω.

ΘΕΟΔΩΡΑ:  
Για αυτό κουνήσου!

ΑΜΑΛΙΑ:  
Καλάα, έρχομαι!

**Καθώς συνέχιζαν τον δρόμο βιαστικά, συζητώντας για διάφορα πράγματα που τους προβλημάτιζαν, η Αμαλία είδε έναν άστεγο να κάθεται πάνω σε ένα χαρτόκουτο με ένα πλαστικό ποτηράκι μπροστά του και κράταγε μια ταμπέλα που έλεγε <<ΠΕΙΝΑΩ, ΔΕΝ ΕΧΩ ΝΑ ΦΑΩ, ΚΡΥΩΝΩ, ΑΚΟΥΣΤΕ ΜΕ, ΚΟΙΤΑΞΤΕ ΚΑΙ ΕΜΕΝΑ>>.**

**Η Αμαλία σταμάτησε και διάβασε την ταμπέλα.**

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Έλα να τον βοηθήσουμε.

ΑΜΑΛΙΑ:

Δεν έχω λεφτά μαζί μου.

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Όχι λεφτά, ας πάμε να του πάρουμε κάτι να φάει, δεξ μήπως βρεις κανένα πανωφόρι που δεν χρειάζεται ο πατέρας σου για να του το δώσουμε. Τον λυπάμαι που είναι στο κρύο εδώ πεινασμένος.

ΑΜΑΛΙΑ:

Ωραία, θα δω τι έχω σπίτι μου και θα σου πω.

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Αν είναι ας συναντηθούμε στις 16:00 για να του τα δώσουμε.

ΑΜΑΛΙΑ:

Ωραία, τώρα όμως ας πάμε σπίτι, ΔΙΟΤΙ ΘΑ ΑΡΓΗΣΩ!

ΘΕΟΔΩΡΑ:

ΚΑΛΑ.

**Τα κορίτσια τρέχοντας φτάνουν σπίτι και ετοιμάζουν τα πράγματα.**

**(Θεοδώρα)**

**Η μια ζήτησε από την μητέρα της μια παραπάνω μερίδα φαγητού για να την δώσει στον άστεγο που συνάντησε προηγουμένως.**

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Μαμά, γίνεται να μου βάλεις μια παραπάνω μερίδα;

ΜΑΜΑ ΘΕΟΔΩΡΑΣ:

Γιατί;

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Την θέλω για να την δώσω στον άστεγο που συνάντησα στον δρόμο όταν ερχόμουν από το σχολείο.

ΜΑΜΑ ΘΕΟΔΩΡΑΣ

Όχι, δεν σου δίνω!

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Μα γιατί; Αφού το φαγητό της φτάνει και της περισσεύει.

ΜΑΜΑ ΘΕΟΔΩΡΑΣ:

Ναι, αλλά που να ξέρω εγώ τι θα το κάνει ο της; Αυτοί οι άνθρωποι είναι επικίνδυνοι και σιχαμεροί. Δεν ξέρεις τι μπορεί να έχουν κάνει και πως έχουν μπλέξει.

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Μα δεν είναι όλοι έτσι.

ΜΑΜΑ ΘΕΟΔΩΡΑΣ:

Κι της είναι. Σε δελεάζουν για να της λυπηθείς και έτσι της δίνεις λεφτά.

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Μα εγώ δεν ζήτησα λεφτά, μια μερίδα φαγητό για να φάει ζήτησα.

ΜΑΜΑ ΘΕΟΔΩΡΑΣ:

Δεν με νοιάζει καθόλου, τέλος η συζήτηση.

**(Αποχωρεί η μητέρα και η κοπέλα κάθεται σκεπτική στο τι θα κάνει)**

**Καθώς συλλογίζεται, βρήκε μια λύση. Πηγαίνει στο γραφείο της, πιάνει τον κουμπάρα και βγάζει ό,τι χαρτζιλίκι είχε μαζέψει. Μάζευε γιατί ήθελε να πάρει ένα κινητό, αλλά σκέφτηκε πως το κινητό μπορεί να περιμένει. Παίρνει 15€ και φεύγει λέγοντας <<Το κινητό θα περιμένει>>.**

**(Αμαλία)**

**Η άλλη κοπέλα πήγε στον πατέρα της και τον ρώτησε:**

ΑΜΑΛΙΑ:

Μπαμπά, μήπως έχεις κάποια ρούχα ή έστω ένα παλτό;

ΜΠΑΜΠΑΣ ΑΜΑΛΙΑΣ:

Ναι έχω, αλλά τι τα θες;

ΑΜΑΛΙΑ:

Καθώς γύριζα από το σχολείο συνάντησα έναν άστεγο και θέλω να του δώσω κάποια ρούχα, γιατί κάνει κρύο.

ΜΠΑΜΠΑΣ ΑΜΑΛΙΑΣ:

Βεβαίως, θα σου τα ετοιμάσω να τα πας. Είμαι περήφανος που ευαισθητοποιήθηκες και θες να βοηθήσεις τον συνάνθρωπό σου. Έρχομαι σε λίγο με τα ρούχα.

ΑΜΑΛΙΑ:

Ωραία, σε περιμένω.

**Πηγαίνει ο πατέρας στο δωμάτιο του και βγάζει μια σακούλα με καθαροπλυμένα ρούχα και της τα αφήνει στο δωμάτιο. Η Θεοδώρα παίρνει την Αμαλία τηλέφωνο για να συνεννοηθούν και να δούνε τι θα κάνουν.**

**(Μιλάνε στο τηλέφωνο)**

ΑΜΑΛΙΑ:

Έλα, ετοιμάσες το φαγητό;

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Έχω κακά νέα..

ΑΜΑΛΙΑ:

Ωχ.

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Δεν με άφησε η μητέρα μου να του φέρω φαγητό.

ΑΜΑΛΙΑ:

Γιατί;

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Μεγάλη ιστορία, θα σου τα πω από κοντά.

ΑΜΑΛΙΑ:

Ωραία, εμένα μου έφερε κάποια ρούχα που δεν φοράει.

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Ωραία, θα τα πούμε στην γωνία.

ΑΜΑΛΙΑ:

Οκ γει- **(το κλείνει απότομα)**

**Τα κορίτσια ετοιμάζονται και φεύγουν. Συναντιούνται και προχωράνε προς το στενό στο οποίο είχανε πρωτοδεί τον άστεγο. Πριν τον συναντήσουνε, η Θεοδώρα μπαίνει σε έναν φούρνο και αγοράζει φαγητό για τον άστεγο.**

**Τα αγόρασε και οι δύο κοπέλες προχωράνε προς το στενό που τον συνάντησαν.**

**Φτάνοντας, βλέπουνε έναν κύριο που φώναζε στον άστεγο.**

**Και προχωράνε για να επέμβουν.**

ΑΜΑΛΙΑ:

Συγγνώμη κύριε, γιατί του φωνάζετε;

ΚΥΡΙΟΣ:

Αυτός εδώ ο ελεεινός ενοχλεί και βανδαλίζει την γειτονιά μου.

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Μα δεν έκανε κάτι.

ΚΥΡΙΟΣ:

Τώρα δεν έκανε, ενώ πριν-

ΑΜΑΛΙΑ- ΘΕΟΔΩΡΑ:

Αφήστε τον κύριο ήσυχο παρακαλούμε, ο καημένος δεν έκανε τίποτα.

ΚΥΡΙΟΣ:

Έκανε και έκανε, μόνο που κάθεσαι εδώ είναι αρκετό!

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Ο άνθρωπος εδώ προσπαθεί να επιβιώσει από μέρα σε μέρα. Προσπαθεί να βρει φαγητό με τα λιγοστά κέρματα που του δίνουν οι περαστικοί. Το θέμα δεν είναι τα λεφτά που θα του δώσεις, το θέμα είναι να δράσεις! Να κάνεις κάτι για να τον βοηθήσεις να σταθεί ξανά στα πόδια του... και μετά θα δεις πως όλη αυτή η προσπάθεια που έκανες θα ξανά γυρίσει σε εσένα, αλλά αυτό δε είναι το πιο σημαντικό. Σημαντικό είναι πως όταν θα το κάνεις, θα νιώσεις καλά με τον εαυτό σου.

ΑΜΑΛΙΑ:

Θα νιώσεις πως έκανες αυτό που μπορούσες, όσο μικρή και αν ήταν η πράξη. Οι πράξεις μετράνε παραπάνω από τα λόγια.

ΚΥΡΙΟΣ:

Καλά θα μου μάθετε εσείς για ζωή; Αφήστε με ήσυχη. Ακούω μαθήματα ζωής από νιάνιαρα... **(Αποχωρεί)**

**Τα κορίτσια κοιτάνε η μία την άλλη με εκνευρισμό και απογοήτευση για τα λόγια του κυρίου. Προχωράνε προς τον άστεγο για να του δώσουνε τα πράγματα που του φέρανε.**

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Ορίστε κύριε, σας φέραμε λίγο φαγητό και μερικά ρούχα για να περάσετε αυτές τις μέρες.

ΑΣΤΕΓΟΣ:

Σας ευχαριστώ πολύ κορίτσια, να είστε καλά... δεν ήταν ανάγκη να μπειτε σε όλον αυτό τον κόπο.

ΑΜΑΛΙΑ:

Χαρά μας που βοηθήσαμε, δεν ήταν καθόλου κόπος.

**(Τα κορίτσια κάνουνε λίγη παρέα στον άστεγο μιλώντας για την ημέρα τους).**

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Χαρήκαμε πάρα πολύ που σας γνωρίσαμε, περάσαμε πολύ καλά μαζί σας.

ΑΣΤΕΓΟΣ:

Δικιά μου η χαρά, να έχετε μια καλή μέρα και πάλι ευχαριστώ.

ΑΜΑΛΙΑ:

Γειά σας και ευχόμαστε να είστε καλά. Όλα θα περάσουν. Μια πόρα είναι και οι πόρες φεύγουν.

**Τα κορίτσια αποχαιρέτησαν τον άστεγο και κατευθύνονται προς το σπίτι τους.**

ΑΜΑΛΙΑ:

Αυτή τη μέρα δεν παίζει να την ξεχάσω.

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Ούτε εγώ, σα να νιώθω μια ανακούφιση και μια πλημμύρα χαράς.

ΑΜΑΛΙΑ:

Πάντως μπράβο σου που παρέβλεψες την άρνηση της μητέρας σου.

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Ωχ το είχα ξεχάσει αυτό...

ΑΜΑΛΙΑ:

Καλή σου τύχη!

ΘΕΟΔΩΡΑ:

Αν με διώξει να μείνω με εσένα;

ΑΜΑΛΙΑ:

Πολλά θες...

**Αποχαιρέτίστηκαν, αγκαλιάστηκαν και έτσι χωρίζουν οι δρόμοι τους και πάνε σπίτι.**

**ΤΕΛΟΣ**